

At hyle med ulvene

ANMELDELSE / 29.06.20

Kropsdyrkelse, fælleskaber og patriarkalske normer bliver udstillet i nyoversat roman fra mellemkrigstidens Tyskland.

Nana Kofoed Nielsen

Den bayerske provinsby Ingolstadt i Weimartiden sætter scenen for Marieluise Fleißers roman *En fryd for foreningen*. Efter 1. Verdenskrig har det besejrede Tyskland kastet sig fanatisk over sportsudøvelse. Sportsforeninger dukker op overalt. Ingolstadt, der tidligere har været en vigtig militærby, skal i denne mellemkrigstid finde en ny identitet, og her bliver foreningslivet det vigtigste sociale lim.

Fleißer var som ung både Bertolt Brechts elskerinde og samarbejdspartner. Hun endte dog med at vende den venstreorienterede avantgarde ryggen og flytte tilbage til barndomsbyen Ingolstadt, hvor hun levede et tilbagetrukket liv. *En fryd for foreningen* er hendes eneste roman. Bogen, der udkom første gang i 1931, to år før Hitlers magtovertagelse, giver et satirisk billede af Weimarrepublikkens interne spændinger. Aggressionerne ligger og ulmer lige under overfladen – nogle af dem får man afløb for til sportsstævnerne, men ikke alle kan rummes inden for foreningslivets rammer.

De to hovedpersoner Gustl Gillich, en lokal svømmestjerne og tobaksbutiksejers, og Frieda Geier, omrejsende melsælgers, lidenskabelige, men også umage parforhold afspejler positioner i tiden. Gustl, eller svømmegustl som han også hedder i byen, lever

Vi bruger cookies

Vi bruger cookies til at integrere med vores videoudbydere og til at lave anonymiseret statistik over trafikken på vores hjemmeside.

[Læs mere](#)

Statistik

Sociale Medier

Giv samtykke til alle

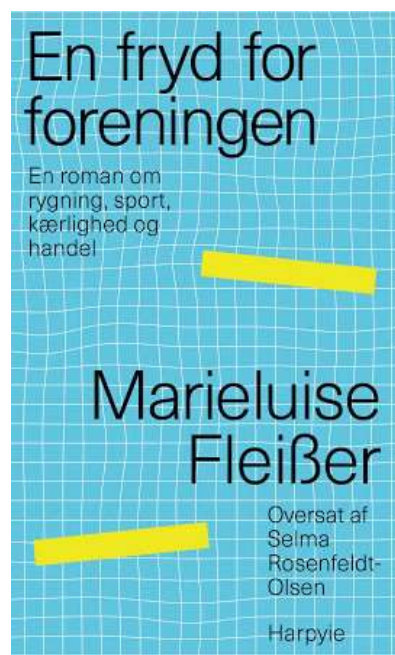
Mere om vores privatlivspolitik

særligt Fleißers sammenligninger er underfundige og fungerer for størstedelens vedkommende i Selma Rosenfeldt-Olsens fine oversættelse. Den alvidende fortæller beskriver for eksempel den gæve idealmand Gustl (og hele provinsbyen) med satirisk distance, men på en måde, så man ikke helt kan undgå at se, hvordan han ligger under for samfundets idealer, og så man kommer til at holde en lille smule af ham:

»Der findes mennesker, der ikke, om så de ville, kunne gøre det de er født til, dårligt. Gustl kan ikke ligesom slørhalen lokke sin mage med flaksefin brus, han har ikke noget at vifte med(...) Hvad gør han, når han gerne vil se mandig ud? Han bærer sine oprullede skjortærmer med barbarisk pragt og lader sine talenter skinne i alle farver.«

FAKTA

Marieluise Fleißer, *En fryd for foreningen*, Harpyie

Vi bruger cookies

Vi bruger cookies til at integrere med vores videoudbydere og til at lave anonymiseret statistik over trafikken på vores hjemmeside.

[Læs mere](#)

Statistik

Sociale Medier

Giv samtykke til alle

Mere om vores privatlivspolitik